

אֶצְלָךְ כְּמוֹ שֶׁהֵייתִי בְּעוֹלָם הַזֶּה.
בְּכַה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, בְּבִקְשָׁה
מִמֶּךָ שֶׁלֹּא תִפְרָד מִמֶּנִּי כָּל הַיָּמִים
הַלְלוּ.

הִלְכוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, מִצְּאוּהוּ
שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. זָקַף
עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה אֶת רַבִּי
יִצְחָק, וְרָאָה אֶת מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת
שֶׁרָץ לִפְנָיו וְרוֹקֵד לִפְנָיו. קָם רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָחַז בְּיַד רַבִּי יִצְחָק.
אָמַר, גּוֹזְרֵנִי שְׁמִי שְׂרָגִיל לְהַפְנִס
- יִכְנֹס, וְמִי שֶׁלֹּא רָגִיל לְהַפְנִס -
לֹא יִכְנֹס. נִכְנְסוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יְהוּדָה, קָשַׁר אֶת מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת
בַּחוּץ.

הַתְּבוּנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה שְׁעַד
עֶכְשָׁו טָרַם הַגִּיעַ זְמַן, שֶׁהָרִי עַד
שְׁמֵנָה שְׁעוֹת שֶׁל הַיּוֹם הָיָה זְמַן.
הוֹשִׁיבוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָיָה
מְלַמְדוֹ בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, שֵׁב עַל הַפֶּתַח,
וּמָה [וּמִי] שֶׁתִּרְאֶה אֶל תְּדַבֵּר עִמּוֹ.
אִם יִרְצֶה לְהַפְנִס לְכָאן, תִּשְׁבִּיעַ
אוֹתוֹ שְׁבוּעָה שֶׁלֹּא יִכְנֹס.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק,
רְאִיתָ אֶת דְּמוֹת אַבִּיךָ הַיּוֹם אוֹ
לֹא? שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, בְּשַׁעַה שְׁאֵדָם
מִסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם, אָבִיו וְקָרוֹבָיו
נִמְצְאִים שָׁם, וְרוֹאֶה אוֹתָם וְנוֹדַע
לָהֶם, וְכָל אוֹתָם שִׁיְהִי מְדוּרוֹ
עִמָּם שְׁבֹאוֹתוֹ עוֹלָם בְּדַרְגָּה
אֲחֵת, כֻּלָּם מִתְּפַנְסִים וְנִמְצְאִים
עִמּוֹ, וְהוֹלְכִים עִם נִשְׁמָתוֹ עַד
הַמָּקוֹם שֶׁתִּשְׁרֶה בְּמִקוּמָהּ. אָמַר,
עַד עֶכְשָׁו לֹא רְאִיתִי.

בֵּין כֶּף קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק
אֶצְלָנוּ, וְהוּא מְאוֹתָן שְׁבַע עֵינַיִם
שֶׁל כָּאן. הָרִי אֲחֻזְתִּי אוֹתוֹ וְתָן
לִי. יִצָּא קוֹל וְאָמַר: פֶּסַס אֲדוֹנָנוּ
קָרְבָה בְּכֹנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי

מְלִין דְּאֵת בְּעֵי עֲבִידְנָא. אָבַל בְּעֵינָא מִינָךְ (דף
ריח ע"א) דְּבַהֲהוּא עֲלֵמָא, תְּבַרִיר דְּיוֹכְתָאֵי גַבְךָ,
כְּמָה דְּהוּינָא בְּהָאֵי עֲלֵמָא. בְּכַה רַבִּי יִצְחָק
וְאָמַר, בְּמָטוֹ מִינָךְ, דְּלֹא תִתְּפָרֵשׁ מִנָּאֵי כָּל
אֲלִין יוֹמִין.

אֲזָלוּ לְגַבְיָה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשַׁכְּחוּהוּ דְּהוּהוּ
לְעֵי בְּאוּרֵייתָא, זָקִיף עֵינָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְחָמָא לְרַבִּי יִצְחָק, וְחָמָא לְמְלֶאֶךְ הַמָּוֶת
דְּרַהִיט קַמִּיה, וְרַקִּיד קַמִּיה. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֲחִיד בִּידֵיה דְּרַבִּי יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרָנָא, מָאן
דְּרָגִיל לְמִיעַל, יַעוּל. וּמָאן דְּלֹא רָגִיל
לְמִיעַל, לֹא יַיעוּל. עָלוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יְהוּדָה, קָטִיר מְלֶאֶךְ הַמָּוֶת לְבַר.

אֲשַׁנַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא דְּעַד כְּעַן לֹא מְטָא
עֲדָנָא, דְּהָא עַד תְּמַנְיָא שְׁעֵתֵי דְּיוֹמָא
הָיָה זְמָנָא. אוֹתְבִיָה קַמִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהוּהוּ
לְעֵי לִיָּה בְּאוּרֵייתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, תִּיב אֶפְתַּחָא וּמָה (ג"ל ומאן)
דְּתַחְמִי, לֹא תִשְׁתַּעֵי בְּהֵדִיָּה. וְאִי יִבְעֵי לְמִיעַל
הָכָא, אוּמִי אוּמָאָה דְּלֹא לִיעוּל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, חָמִית דְּיוֹקְנָא
דְּאֶבּוּף יוּמָא דָּא, אוּ לֹא. דְּהָא תְּנִינָן,
בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ אֶסְתַּלֵּק מִעֲלֵמָא, אָבוּי
וְקָרִיבוּי מִשְׁתַּפְּחִין תַּמָּן עַמִּיָּה, וְחָמָא לוֹן
וְאִשְׁתַּמּוּדַע לוֹן, וְכָל אֵינּוֹן דְּהוּהוּ מְדוּרִיָּה
גַּבְיָהוּ בְּהוּא עֲלֵמָא בְּדַרְגָּא חַד, כְּלָהוּ
מִתְּפַנְשֵׁי וּמִשְׁתַּפְּחֵי עַמִּיָּה, וְאֶזְלִין עִם
נִשְׁמָתֵיה, עַד אֶתֶר דְּתִשְׁרֵי בְּאַתְרֵיָּהּ. אָמַר, עַד
כְּעַן לֹא חָמִינָא.

אֲדַהְבִּי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מְאָרִי דְּעֲלֵמָא,
אֲשַׁתְּמוּדַע רַבִּי יִצְחָק לְגַבְךָ, וּמֵאֲנוּן
שְׁבַעָה עֵינָיִן דְּהָכָא הוּא. הָא אֲחִידְנָא בֵּיָּה,

וְהַב לִי. נִפְקַ קְלָא וְאָמַר, כּוּרְסֵיָּא (כ"א טסיסה) דְּמְאָרִיָּה קָרִיבָא בְּגַדְפוּי דְּרַבִּי

הוא שלף ועמד יבא בזמן שתפנס
לשרות בכסאף. אמר רבי שמעון,
ודאי.

בין כף ראה רבי אלעזר שהיה
מסתלק מלאף המות, ואמר, אין
גזר דין במקום שמצוי רבי שמעון
בר יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי
אלעזר בנו, תפנס לכאן ואחז
ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו
שהוא פוחד. נכנס רבי אלעזר
ואחז בו, ורבי שמעון החזיר פניו
ולמד תורה.

גידם רבי יצחק וראה את אביו.
אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם
הזה ובעולם הבא, שהרי בין
העלים של עץ החיים שבגן עדן
נתון [אתה יושב] עץ גדול וזקק בשני
עולמות, והוא רבי שמעון בר
יוחאי, שהרי הוא אחז אותך
בענפיו. אשרי חלקך בני.

אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר
לו, שלשה ימים היו שכסו את
חדר משכבך, ותקנו לך חלונות
פתוחים להאיר לך מארבעת צדדי
העולם, ואני ראיתי מקומך
ושמחת, שאמרתי אשרי חלקך
בני, מחוץ לזה שעד עכשו לא
זכה בך בתורה.

והרי עכשו היו עתידים לבא אליך
שנים עשר צדיקים מהחברים,
ועד שהיו יוצאים התעורר קול
בכל העולמות: מי הם החברים
[השבילים] שעומדים כאן? התעטרו
בשביל רבי שמעון, בקשה בקש
ונתנה לו.

ורא זה לבדו, שהרי שבעים
מקומות מתעטרים כאן בשבילו,
ובכל מקום ומקום פתוחים
פתחים לשבעים עולמות, וכל
עולם ועולם נפתח לשבעים רצים,
וכל רץ ורץ נפתח לשבעים פתרים
עליונים, ומשם נפתחו דרכים

שמעון, הא דידך הוא, ועמד תייתה בזימנא
דתיעול למשרי בכורסך. אמר רבי שמעון,
ודאי.

אדהבו, חמא רבי אלעזר דהוה אסתליק
מלאף המות. ואמר, לית קופטרא
דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי
שכיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה,
עול הכא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא
חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר,
ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי
באורייתא.

ניים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה,
ברי, זכאה חולקך בעלמא דין
ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחיי
דגנתא דעדן, אתיהיב (את רבי) אילנא רבא
ותקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי
הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זכאה
חולקך ברי.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה,
תלת יומין הוו דחפו אדרא
דמשכבך, ותקיננו לך פוין פתיחן, לאנהרא
לך מארבע סטרין דעלמא, ואנא חמינא
דוכתיך וחדינא, דאמינא זכאה חולקך ברי.
בר דעד כעז, ברך לא זכי באורייתא.

והא השתא הוי זמינן למיתי גבך, תריסר
צדיקיא דחברייא, ועד דהוינא נפקי,
אתער קלא בכלהו עלמין, מאן חברין (ס"א
שבילין) דקיימין הכא, אתעטרו, בגיניה דרבי
שמעון. שאלתא שאיל, ואתיהיב ליה.

ורא דא בלחודוי, דהא שבעין דוכתי
מתעטרן הכא דיליה. וכל דוכתא
ודוכתא, פתחין פתיחן לשבעין עלמין. וכל
עלמא ועלמא אתפתח לשבעין רהיטין. וכל

רהיטא ורהיטא, אתפתח